

fiecare în alt fel, potrivit conjuncturilor socio-profesionale prin care le e dat să treacă, a nu-ți considera astfel niciodată încheiată responsabilitatea ta de profesor față de studenții pe care i-ai format, e un lucru atât de rar în ziua de azi încât n-ar mai avea nevoie de nici un alt comentariu. În nota lor obișnuită, Mitică Popescu evoluează cu eleganță și haz în Deogracias, iar Dan Condurache, cu aceleași exagerări necontrolate din ultimii ani, în Nicodemo. Adriana Șchiopu se apropie temperamental de rolul Martina, pe care-l conduce spre o împlinire în forță, în

vreme ce Angela Munteanu, la prima ei apariție pe o scenă profesionistă, are sensibilitatea, căldura și licărul de speranță cerute de rolul Laria. Mihai Bica, până nu demult destoinic actor al scenei sibiene, căreia i-a fost și director, "debutează" acum în capitală, cu rolul mai puțin ofertant al lui Miguel, de care se achită onorabil. Persistentele accente retorice țin nu numai de patetismul personajului Miguel, ci și de patetismul mesianic al personajului Mihai Bica, la care s-ar putea eventual renunța, măcar pe scenă.

Scenografia sobră dar adecvată a lui

Nicolae Mihăilă se împacă și ea ceva mai greu cu amintita "soluție" regizorală a plasei din final, cea care putea să lipsească fără nici o pagubă. Cu ce s-a ales directorul Florin Călinescu, având încredere în acest riscant proiect teatral? Cu un spectacol bun, în care se înțelege despre cei vorba și care poate aduce publicul la teatru. Și cu o importantă bilă albă în cariera domniei sale de director de teatru. Căci, în această funcție, nu pot să câștige decât cei care riscă. Sau care au încredere.

Victor Parhon

La mal

Comedia erorilor e scrisă pentru ca publicul să râdă. Un negustor și slujitorul lui au, ca în oglindă, fiecare câte un frate, cum spun basmele, "leit-poleit", și ei aflați în relația stăpân-servitor. Soarta i-a despărțit pe frați din copilărie și face ca ei să se reîntâlnească abia la maturitate. Până cad măștile, spectatorii se amuză de situațiile ilare datorate asemănării dintre gemeni și de încurcăturile bine potrivite dramatic de Shakespeare. Așa cum s-a putut constata din practică, dar și din ancheta publicată în numărul 20 al revistei noastre, majoritatea spectatorilor aleg să vadă mai curând un spectacol la care să se distreze, decât o dramă. Nu e nimic rău în asta.

Apetența oamenilor pentru comedie și pentru autorii clasici este, bănuiesc, motivul pentru care Teatrul Dramatic din Galați și regizorul Attila Vizauer s-au hotărât să monteze textul cu pricina. Dacă s-a răs? Potolit și fără excese. Parcă mai mult de dragul artiștilor, ca în familie, la un spectacol care curge domol, cu conștiinciozitate. Fără probleme existențiale, cum ar fi dublul, alter-ego-ul, identitatea (fizi că și spirituală) a individului. De un realism șters, dacă așa se numește încercarea de întoarcere în perioada în care se presupune că au trăit eroii (deși Shakespeare nu propune vreo epocă anume). "Mărturie" din vremea sandalelor romane (doar ca design, pentru că acțiunea se petrece la Efes) și a togilor, prezente la propriu pe scenă, în decorul format din module de culoarea marmurei, care se tot transformă în coloane, poarta casei, scaune și masă etc. Din când în când, scurte intermezzo-uri în care personajele principale se retrag, ca să iasă în față alte personaje, secundare,

COMEDIA ERORILOR de William Shakespeare. Traducerea: Dan Duțescu și Ion Frunzetti ● TEATRUL DRAMATIC din GALAȚI ● Data reprezentației: 14 mai 2000 ● Regia: Attila Vizauer ● Scenografia: Mihai Pastramagi ● Coregrafia: Ion Lazăr ● Distribuția: Stelian Stancu (Solinus), Grig Dristaru (Aegeon), Lucian Pânzaru (Antipholus din Efes și Antipholus din Siracuză), Gabriel Constantinescu (Dromio din Efes și Dromio din Siracuză), Petre Păpușă (Baltazar), Cătălin Cucu (Angelo), Aureliu Bătcă (Un negustor), Dan Căpățână (Al doilea negustor), Petre Păpușă (Pinch), Svetlana Friptu (Emilia), Tamara Constantinescu (Adriana), Corina Constantinide (Luciana), Carmen Duru (Luce), Ana Maria Ciucanu (O curtezană), Cristina Gheorghie (Un servitor), Lică Dănilă (Un ofițer).

foto: Cristi Boczar

un grup din populația Efesului, în haine din epoca întâmpărilor de pe scenă – pentru culoare locală –, care dansează puțin, apoi pleacă. Câteva inadvertențe: de pildă, în urma fragmentelor coregrafice, gemenii intră la loc în acțiune, iar efesenii de rând, "domni", "doamne", "negustori", "însoțitori" etc., trec în planul doi și stau, pur și simplu, cu fața la public, în "poză", iar când fac ceva, par artificiali și nelalocul lor acolo (la un moment dat, un vânzător de fructe își lustruiește portocalele cu atâta sârg, de parcă ar vrea să șteargă niște amprente). Actorii lucrează meșteșugărește, însă, cu mici excepții (Grig Dristaru, în rolul lui

Aegeon și, uneori, interpreții celor doi Antipholus și Dromio), par că "prestează". Adică, la fel ca și montarea, nu-și iau zborul. Plutesc – cu hărnicie, e drept – la joasă înălțime. Sau, dacă preferați, înoată la mal. Mici nebulii aduce, de câteva ori, când nu plusează, Gabriel Constantinescu, în Dromio, poate și pentru că rolul este mai șugubăț. În rest, un final cam brusc, care nu dă senzația că se limpezesc lucrurile, poate și din cauză că au fost tăiate din text ultimele schimburi de replici având un sens în ceea ce privește înțelesul general al faptelor.

Mirona Hărăbor